

Úmysl všeobecný

AŤ DUCH CHUDÉHO A POKORNÉHO KRISTA VZBUDÍ V CÍRKVI VĚTŠÍ SOLIDARITU S TRPÍCÍMI A S TĚMI, KDO JSOU NA OKRAJI SPOLEČNOSTI.

Někdo napsal, že obraz světa r. 1997 (a 1998 též) tvoří: živelné pohromy, hlad, bída, prostituce, drogy, terorismus, AIDS, dětská práce, války a zabíjení. Tak jej aspoň podává výstava světové novinářské fotografie. Novináři a novinářští fotografové se zajímají jen o to, co bije do očí a co je nápadné. Tiché zoufalství opuštěných žen, mužů, bezprizorních dětí, přestárlých, těžce nemocných, bezdomovců, vyhnanců, nezaměstnaných mužů a žen není pro noviny zajímavé, protože nekřičí, nebije do očí. Ale i to patří k obrazu našeho světa.

Vedle toho existuje ve světě ještě láska, přátelství, služba druhým, vzájemná pomoc, to-

lerance. Bývají často ve skrytu, aby levice neviděla, co dělá pravice, a proto jsou nenápadné, přehlížené a odstrkované. Ale přes to přese všechno musíme o nich vědět, aby obraz světa nebyl tak beznadějný.

Úmysl AM na prosinec obrací náš pohled tímto směrem. Vyjadřuje to láska k bližnímu, vyzdvížená v podobnosti o milosrdném samaritánovi, anebo ve slovech Ježíšových: cokoli jste učinili jednomu z těchto nejmenších, **mně** jste učinili. Všimněme si: ne **jako mně**, ale **mně** jste učinili! Ale ani ti, kteří se nehlasí k víře, nejsou z této oblasti vyřati: i pro ně platí povinnost altruismu. Jinak by se totiž lidské společenství stalo

smečkou vlků. (Na některých místech a v některých situacích už tomu tak je a bylo: koncentráky, gulagy, týrání, ať ve věznicích, či doma, nebo na ulicích).

Prosincový úmysl chce věřícím připomenout zvláštní pohnutku, pro kterou máme být otevřeni k lidem trpícím a odstrkovaným.

Je to pohled na chudého a pokorného Krista. Ten nás má vést k tomu, abychom byli solidární s trpícími a všemi, kteří jsou na okraji společnosti. Když Ježíš přišel na svět, zvolil si obyčejný život. Ve svém působení se ztotožňuje s chudými a odvrženými. I když bohatství bylo považováno za znak Boží přízně, Ježíš se nebojí varovat své žáky před jeho nebezpečím. Otevírá království Boží lidem, kteří žijí na okraji tehdejší společnosti. Nám říká, že přišel

spasit nemocné, hříšníky, celníky, chudé. To je důvod, proč těmto lidem církev dává přednost. Podle Kristova slova to, co učiníme pro hladového, žiznivého, vězně, cizince, bezdomovce ... udělali jsme JEMU!

A nakonec několik otázek na tělo:

- 1) Jak projevuje naše farní, řeholní, diecézní společenství pomoc a solidaritu trpícím a odstrkovaným?
- 2) Jak by se tyto projevy daly zlepšit?
- 3) A co já? Jaké jsou mé projevy solidarity s trpícími a s lidmi na okraji společnosti? – Co jsem pro ně udělal v minulém týdnu? ...měsíci? ...roku?
- 4) Neměl bych dělat víc?

Ať duch chudého a pokorného Krista vzbudí v církvi větší solidaritu s trpícími a s těmi, kdo jsou na okraji společnosti.

Úmysl misijní

AŤ ODPOVĚDNÍ ČINITELÉ A MEZINÁRODNÍ ORGANIZACE BRÁNÍ LIDSKÝ ŽIVOT A ROZHODNĚJI CHRÁNÍ DĚTI PŘED NÁSILÍM.

Jsme v měsíci prosinci, v měsíci narození našeho Pána Ježíše Krista. O Vánocích obdarováváme malé děti. Všechno je jakoby pro ně a jen proto, aby měly radost. Je to ovšem také doba, kdy si mnohé ženy vzpomenu na děti, které mohly mít a které nemají.

Prosincový úmysl Apoštolátu modlitby nás vede k prosbám za ty, kteří ve světě rozhodují o ochraně lidského života, aby lépe chránili děti před násilím. Jedná se o odpovědné činitele a mezinárodní organizace.

Nejzákladnějším právem člověka je právo na život. Z něho vyvěrají všechna ostatní lidská práva. Trest smrti byl u nás zrušen. Právo na život zůstává všem, i zločincům, kteří se těžce provinili. Vidíme v tom úspěch lidskosti a pokrok naší osvětlené doby a civilizace.

Mají u nás právo na život opravdu všichni? Zrušili jsme po-

praviště v našich věznicích a s odporem odsuzujeme zločiny proti životu, které páchali nacisté a komunisté. A co naše gynekologické operační sály? Nejsou při každé interrupci také popravištěm? – Mluvit o zabíjení v souvislosti s prací zdravotníka je netaktní a nepřijemné. Přerušení těhotenství zní lépe. Přerušení v obvyklé řeči však znamená, že něco, co na čas přestává, může pokračovat dále. Může však po tomto zákroku zdravotníka život dítěte dále pokračovat? Když myslivec zastřelí zajíce, neřekneme, že mu přerušil život.

Mnozí nebo mnohé se omlouvají tím, že to zákon dovoluje.

Zákony a vládní rozhodnutí by měly sloužit k dobru národa i jednotlivce. Avšak tato rozhodnutí mají často zcela jiné pohnutky – peníze! Zainteresovaní o tom vědí a obyčejní lidé jsou „mydlení“ a „zpracovávání“

zprávami sdělovacích prostředků. Zabít dítě v okamžiku, kdy se rodí, se považuje za potrat a za statečné přispění ke kolektivnímu blahu. (Lékař čeká, až se objeví hlavička, pak vezme injekci s 5cm jehlou a vstříkne fontanelou do mozku formaldehyd. Dítě je mrtvé, než se narodí.) Zabíjení novorozenců holčiček je běžné v Indii.

Názor církve je jiný. Vybízí ke spravedlivému rozdělování světových zdrojů a ke spravedlnosti ve světovém obchodu. Každá osoba je stvořena k Božimu obrazu a každý člověk má své nezastupitelné místo v Božím plánu. Papež Jan Pavel II. řekl při audienci členům nevládních organizací (12. 11. 1996):

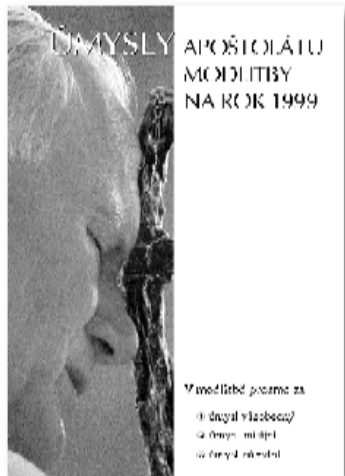
„Mnozí z vás se snaží vypořádat s hrozbou životu systematickým odstraňováním nevinných životů, zvláště nemluviat. Blížíme se ke konci století, které v ničení života nemá obdoby. ... Máme z toho vyvozovat, že demokracie dospěla k tomu, že nevidanou měrou podporuje útoky proti lidskému životu? ... Když se však svoboda vymaní

z morálních zásad, které řídí spravedlnost s ohledem na společné dobro, demokracie sama je ohrožena a stává se nástrojem, kterým mocní vnucují svou vůli slabým, jak to můžeme kolem sebe stále více pozorovat.

Víte to sami dobře, že nepomůže jen nářek. Je třeba ještě mnoho udělat, aby si svědomí a veřejné mínění uvědomily to, co se krátce, ale s plným oprávněním nazývá »kulturou smrti«. Povzbuzuji vás, abyste znásobili své úsilí pro „kulturu života“ a abyste šli za vznešenějším pohledem, který vás přivede ke stále těsnější spolupráci na ochraně posvátného charakteru každého lidského života.

Vložte svou energii, své dary a znalosti do tohoto životního úsilí k dobru člověčenstva! Ať vám Bůh dopřeje síly a odvahy promlouvat na mezinárodní scéně ve jménu těch, kteří nemají hlas, a bránit ty, kteří jsou bezbranní, a ať bohatě požehná vám a vašim rodinám.“

Naši biskupové nás vybízejí, abychom na to ve svých modlitbách v prosinci pamatovali.

Úmysly apoštolátu modlitby na rok 1999

Cena 1 Kč

Objednávky zasílejte na adresu:

**Matice cyrilometodějská s.r.o.
Dolní nám. 24,
771 11 Olomouc 1**

Úmysl národní

AŤ KŘESŤANÉ V NAŠÍ ZEMI HLOUBĚJI CHÁPOU SVÉ ZAČLENĚNÍ DO UNIVERZÁLNÍ CÍRKVE, ROZPROSTŘENÉ PO CELEM SVĚTĚ, A CHÁPOU JEJÍ NADĚJE I BOLESTI.

K čemu nás vybízí prosincový úmysl našich biskupů a za co se máme modlit? – Abychom si lépe uvědomili své místo v církvi, do které jsme byli přijati křtem. Běžně říkáme, že nás pokřtil kněz X.Y. tam a tam. To je velmi povrchní vyjádření božskolidské reality. Ve skutečnosti nás „křtí“ Kristus, protože on nás přijímá do svého tajemného těla a k účasti na svém poslání, jak je to vyjádřeno i v křestních obřadech. Křtící je jen minister – služebník.

Nový katechismus říká: „Věčný Otec podle zcela svobodného a tajemného záměru své moudrosti a dobroty stvořil celý svět a rozhodl se povznést lidi k účasti na svém božském životě, k němuž volá všechny lidi ve svém Synu.“ (759) „Církev je v dějinách, ale zároveň je přesahuje. Pouze „očima víry“ lze v její viditelné skutečnosti zahlédnout záro-

veň duchovní skutečnost, nositelku božského života.“ (770)

Naši biskupové nás tedy vybízejí, abychom prohloubili a rozšířili pohled na církev. Církev je božskolidská skutečnost. Proto je v ní prvek božský i lidský. Je jako symfonický orchestr, kde se uplatní viola i buben, basa i housle, vejde se do něho leccos. Bulvární tisk a nepřátelé církve hledí jen na senzace a skandály, o pravdu jim ve skutečnosti nejde. Mystici vidí převážně božský prvek církve, a proto ji mají tak rádi, i když je v otrhaném hávu.

„Vidět, všimát si pouze lidskosti církve znamená nerozpoznat její božskou přirozenost, její základ, který z ní činí tělo, organismus, obsahující zprávy Boha Stvořitele. Tyto dvě přirozenosti nejsou smíšeny, nejsou však ani odděleny.“ (Claude Tresmontant) „Paradoxní podoba církve, v níž se božské prezentuje tak často v nehod-

ných rukou, v níž božské je přítomno jakoby natruc, je přes to přese všechno pro věřící znamením ještě větší Boží lásky. Vzrušující spojení věrnosti Boží a nevěrnosti lidské, jež poznamenává strukturu církve, je současně dramatickou podobou milosti, skrze niž realita milosti je zřetelně neustále přítomná v dějinách jako omilostnění nehodných. Z tohoto hlediska by se dokonce dalo říci, že právě ve své paradoxní struktuře, jež spočívá ve svatosti i v nesvatosti, je církev znamením milosti v tomto světě“.

(kardinál Ratzinger)

To je hlavní důvod, proč ji brány pekelné nepřemohou. Kdyby byla dílem jen lidským, už dávno by existovala jen v knihách dějin. Ani nehodný papež, ani odpadlý biskup na této realitě nic nezmění. Právem nás naši biskupové dnes vybízejí, abychom na to nezapomínali a neztráceli odvahu. Křesťan k tomu nemá důvod.

Brány pekelné a slabosti lidské ji opravdu nepřemohou. To jsou slova toho, který řekl: Já jsem s vámi po všechny dny až do konce věků.

MODLITBA – MEDITACE

1. LIST SV. JANA, kap. 4.

7. Milovaní, milujme se navzájem, neboť láska je z Boha, a každý, kdo miluje, z Boha se narodil a Boha zná.
8. Kdo nemiluje, nepoznal Boha, protože Bůh je láska.
9. V tom se ukázala Boží láska k nám, že Bůh poslal na svět svého jediného Syna, abychom skrze něho měli život.
10. V tom je láska: ne že my jsme si zamilovali Boha, ale že on si zamiloval nás a poslal svého Syna jako oběť smíření za naše hříchy.
11. Milovaní, jestliže Bůh nás tak miloval, i my se máme navzájem milovat.
12. Boha nikdy nikdo neviděl, ale jestliže se milujeme navzájem, Bůh v nás zůstává a jeho láska v nás dosáhla svého cíle.
13. Že zůstáváme v něm a on v nás, poznáváme podle toho, že nám dal svého Ducha.
19. My milujeme, protože Bůh napřed miloval nás.
20. Řekne-li někdo: „Já miluji Boha“, a přitom nenávidí svého bratra, je lhář. Kdo nemiluje svého bratra, kterého vidí, nemůže milovat Boha, kterého nevidí.
21. A tak máme od něho toto přikázání:

Kdo miluje Boha, ať miluje i svého bratra!

Arabská pohádka

Král v Damašku měl mezi svými vojáky mladého důstojníka, který patřil mezi jeho nejoblíbenější. Jednoho dne vtrhl důstojník do trůnního sálu: »Pane, prosím, půjč mi nejrychlejšího koně. Musím ihned odjet do Bagdádu.« – »A proč?«

»Když jsem procházel zahradou kolem paláce, potkal jsem smrt, která mi hrozila, že musím brzy zemřít. Musím před ní utéct.«

Král mu dal koně. Pak šel sám do zahrady. Chtěl vidět toho strašného hosta. A viděl, že ještě stojí na místě.

»Jak si můžeš dovolit děsit mého důstojníka, a to dokonce v mých zahradách?« ptá se král. »Já jsem mu nehrozila. Já jsem jen spráskla ruce údivem.« – »Co je to za výmluvu?«

»To není výmluva. Já mám za úkol potkat se s ním před branami Bagdádu. Tam má dnes zemřít. Bylo mi jen divné, že je ještě v Damašku.«

Vzhledem k negativním reakcím firem na oznámení o skončení platnosti složenky typu A prodloužila pošta příjem těchto složenek nejméně do června roku 1999!